

PineBook

เทพ ปทธ ล้าง พิภพ

灵武弑九天

13

平凡魔术师 เขียน
ธนัฐญาวัล และ ปะการังสีเพลิง แปล
LingFeiLong วาด

บทที่ 549 ถูกเอาเปรียบอีกแล้ว

เมื่อเย่หยางมาถึงกระท่อมฟางของกู่ซาง พบว่าตรงหน้าชายชราได้จัดวางโต๊ะเล็กๆ เอาไว้ มีอาหารกินเล่นสองสามจาน และตะเกียบสองคู่วางอยู่ด้านบน แล้วยังมีถังเหล้าขนาดใหญ่วางอยู่ข้างๆ อีกด้วย

เมื่อเห็นภาพดังกล่าว เย่หยางรู้สึกสับสนเล็กน้อย จึงอดไม่ได้ต้องถามออกไปว่า “อาจารย์ ท่านมีแขกหรือ”

“อย่าเดามัวช้า วันนี้มีแค่เราสองคนศิษย์อาจารย์อาจารย์ไม่ได้เจอเจ้ามานานแล้ว รู้สึกคิดถึงเจ้าเหลือเกิน มาๆ พวกเราศิษย์อาจารย์มาดื่มกันสักยก”

เมื่อพูดจบ กู่ซางก็รินน้ำอมฤตดอกงิ้วมาใส่ถ้วยสองใบจนเต็ม แล้วยื่นให้เย่หยางหนึ่งถ้วย

เย่หยางรีบปฏิเสธ “อาจารย์ ทำแบบนี้ข้ารู้สึกไม่ชินเลย ถ้ามีเรื่องอะไรก็บอกข้ามาตรงๆเถอะ”

เขารู้จักกู่ซางดี มีหรือที่คนตระหนี่ถี่เหนียวแบบนี้จะมา
เลี้ยงสุราเขาโดยไม่มีเหตุผล ต้องมีอะไรแอบแฝงอยู่แน่

“เจ้าพุดบ้าอะไรนะ อาจารย์ตั้งใจจัดเลี้ยงต้อนรับเจ้า
เชียวนะ ประการแรกคือยินดีกับชื่อเสียงที่โด่งดังไปทั่วของเจ้า
ประการที่สองคือยินดีที่เจ้าก้าวเข้าสู่ระดับเพลิงเขียนขั้นสูงสุด
และพร้อมจะทะลวงสู่ระดับหลอมรวมเขียนทุกเมื่อ” กู่ซางเผย
รอยยิ้มเมตตา

แต่เมื่อเห็นสีหน้าท่าทางไม่เชื่อของเย่หยาง กู่ซางรู้ว่าคง
หลอกเย่หยางไม่ได้ จึงรีบเปลี่ยนคำพูด “นอกจากนี้ อาจารย์
อยากให้พวกเราสองคนร่วมมือกันทำภารกิจอีกครั้ง”

“ไปขโมยอีกแล้วหรือ” เย่หยางถาม

“พุดอะไรโง่ๆ ทำไมถึงใช้ถ้อยคำที่ดูแย่นั้น ครึ่งก่อน
พวกเราไม่ได้ขโมย เราแค่เอาของที่เป็นของเรากลับคืนมา
เฉยๆ” น้ำเสียงของกู่ซางหงุดหงิดเล็กน้อย

“ครั้งนี้ไม่เหมือนกัน ครั้งนี้มีคนมาทำหายสำนักศึกษา
หลงเขียน นี่หมายความว่าอะไร นี่มันเป็นการดูถูกคนทั้งสำนัก

เลยนะ ในฐานะที่เจ้าเป็นศิษย์เอกของสำนักศึกษาหลงเชียน มันก็เหมือนตบหน้าเจ้าตรงๆ นั่นแหละ”

เย่หยางรีบโบกมือ “พอๆๆ ท่านอาจารย์ ศิษย์เอกของสำนักศึกษาหลงเชียนคือท่าน ข้าไม่เคยอะไรด้วยเลย ท่านพูดให้มันตรงไปตรงมาหน่อย ไม่จำเป็นต้องปลุกระดมความบาดหมางให้ข้าหรอก”

“ก็เหมือนกันนั่นแหละ ข้าเป็นศิษย์เอก ส่วนเจ้าก็เป็นศิษย์เอกของข้า แล้วยังเป็นศิษย์ที่มีชื่อเสียงที่สุดในสำนักด้วย”

เมื่อพูดมาถึงตรงนี้ก็พลันสังเกตเห็นว่าเย่หยางเหม่อมองไปไกลราวกับไม่ได้ฟังในสิ่งที่เขาพูด เขาจึงรู้ว่าเจ้าเด็กนี้ไม่หลงกล จึงอดที่จะคำทออีกฝ่ายในใจว่าเจ้าจึงจอกไม่ได้

“ข้าจะเล่าให้เจ้าฟังก็ได้ เอาเป็นว่า บอกเจ้าตรงๆ เลย แล้วกัน สำนักจิวหลี่ส่งจดหมายมาท้าทายพวกเรา อีกเจ็ดวันข้างหน้า เจ้าสำนักจิวหลี่จะนำศิษย์หวัะทิมมาที่สำนักของเรา เพื่อประลองกระบี่มิตร ข้าตอบรับคำท้าไปแล้ว” กุ่ซางเล่าไปตามความจริง

เย่หยางตอบด้วยน้ำเสียงเรียบเฉย “แล้วเรื่องนี้เกี่ยวอะไรกับข้า”

“เกี้ยวสิ เจ้าเป็นศิษย์ของข้า ต้องออกไปสู้ พวกเรามีสุขร่วมเสพ มีทุกข์ก็ต้องร่วมต้าน” กุ๋ซางพูดด้วยสีหน้าจริงจัง

จู่ๆ เย่หยางก็ยิ้มออกมา เขามองกุ๋ซางและถามออกไปว่า “การที่สำนักจีว่หลีมาขอทำประลองกับพวกเรา เป็นเพราะเหตุใดหรือ”

กุ๋ซางสะดุ้งในใจ แต่ยังคงรักษาสีหน้าคงเดิมไว้ แล้วตอบกลับด้วยน้ำเสียงเรียบเฉยว่า “เจ้าคิดมากไปแล้ว นี่เป็นเพียงการแข่งขันกระชับมิตร เป็นการแลกเปลี่ยนทางวิชาการและประสบการณ์การต่อสู้ของศิษย์ทั้งสองฝ่าย”

‘เชื่อกันก็บ้าแล้ว’ เย่หยางยิ้มเยาะอยู่ในใจ แต่ไม่ได้เปิดเผยออกมา เขาพยักหน้าแล้วกล่าวว่า “ถ้าเป็นการแข่งขันเพื่อกระชับมิตร เช่นนั้นมิตรภาพต้องมาเป็นที่หนึ่ง การแข่งขันเป็นเรื่องรอง ถึงเวลาถ้าสู้ไม่ได้ก็ยอมแพ้”

พูดจบ เย่หยางลุกขึ้นเตรียมจะจากไป

กู่ซางอดไม่ได้ที่จะพูดด้วยความหงุดหงิด “เจ้าเป็นศิษย์
ข้า ข้าขอสั่งให้เจ้าไปทดลอง แล้วก็ต้องชนะด้วย”

เย่หยางชักรู้สึกโมโห “ท่านยังรู้ตัวอยู่หรือว่าเป็นอาจารย์
ของข้า จนถึงตอนนี้ท่านเคยให้อะไรดีๆ กับข้าบ้างไหม ท่านไม่
เคยสอนอะไรข้าแม้แต่อย่างเดียว”

กู่ซางไม่โกรธ แค่มึนบางๆ “ยังไม่ถึงเวลานี้นะ ตอนนี้นำ
ทดลองใกล้เข้ามาแล้ว เจ้าตอบตกลงเถอะนะ”

“ผลประโยชน์ล่ะ” เย่หยางยื่นมือออกไป

สีหน้าของกู่ซางไม่พอใจ “เจ้าเป็นศิษย์ของสำนัก ไม่มี
ความภาคภูมิใจบ้างเลยหรือ ทำไมอ้าปากที่ก็เอาแต่พูดถึง
ผลประโยชน์ เด็กหนุ่มสมัยนี้จริยธรรมเสื่อมกันหมดแล้วหรือ
อย่างไร”

เย่หยางครั้นจะโต้เถียงกับเขามาก อย่างไรเสีย เขาจะไม่
ทำเรื่องที่ไม่ดีมีผลประโยชน์เด็ดขาด อาจารย์แบบนี้จะยอมตามใจ
ไม่ได้

เมื่อเห็นว่าเย่หยางยังคงไม่ยอมทำตาม กู๋ซางจึงพูดขึ้นมาว่า “ก็ได้ ถ้าเจ้าทำเรื่องนี้สำเร็จ ข้าจะให้ศาสตราเวทหนึ่งชิ้น”

“ศาสตราเวท?” เย่หยางนัยน์ตาเป็นประกาย แต่ยังคงเอ่ยถามอย่างระแวดระวัง “ท่านคงไม่ได้เอาศาสตราเวทไร้ค่ามาล่อลวงข้าใช่ไหม”

“ตกลงแล้ว ข้าเป็นคนแบบนั้นหรือ เอาเป็นว่ามันไม่ได้ด้อยไปกว่าปิ่นหางหงส์ที่เจ้าให้แม่หนูนั้นหรอก” กู๋ซางพูดด้วยความขุ่นเคือง

เย่หยางยิ้มออกมาทันที รีบยกถ้วยสุราให้กู๋ซาง “อาจารย์โมโหไปจะทำลายสุขภาพนะ ท่านดื่มสุราบรรเทาความโมโหหน่อยสิ ศิษย์แค่ระวังตัวเท่านั้นเอง”

กู๋ซางจึงผ่อนคลายลงเล็กน้อย “วางใจได้ เรื่องที่ข้ารับปากไปแล้วไม่มีทางคืนคำแน่นอน แต่เจ้าต้องเอาชนะคนคนนั้นให้ได้เสียก่อน”

“คนคนนั้นพลังยุทธ์สูงขนาดไหน” เย่หยางถาม

“อัจฉริยะระดับเอกอุ ระดับหลอมรวมเขียนขั้นสูงสุด”
กู่ซางยืมเล็กน้อย

“ท่านไม่ได้เข้าใจผิดใช่ไหม” เย่หยางร้องออกมาอย่าง
ตกใจ

อัจฉริยะระดับเอกอุ มีพลังการต่อสู้เหนือกว่าผู้ใดใน
ระดับเดียวกัน ครั้งก่อนที่เอาชนะสิงฟางมาได้ เขาต้องงัดทุก
วิธีการที่มีออกมาหมด แล้วตอนนี้จะให้เขาไปต่อสู้กับอัจฉริยะ
ระดับเอกอุที่มีระดับพลังยุทธ์เหนือกว่า เขาไม่โงงจนแทบคลั่ง

ผู้ที่ได้ชื่อว่าเป็นอัจฉริยะระดับเอกอุ มีคนธรรมดาเสียที่
ไหน ยิ่งไปกว่านั้น ปรากฏการณ์ระหว่างระดับเพลิงเซียนและ
หลอมรวมเซียนใช้ว่าจะข้ามกันง่ายๆ หากไม่ใช่เพราะสู้ตาแก่นี้
ไม่ได้ เย่หยางอยากจะอัดเขาให้จมลึกที่ให้เข็ดหลาบ

“อะแฮ่ม ข้ารู้ว่ามันค่อนข้างยาก แต่ยากไม่ใช่ทำไม่ได้
ความยากลำบากเป็นสิ่งล้ำค่า คนหนุ่มควรจะกล้าเผชิญหน้ากับ
ความยากลำบากและก้าวไปข้างหน้าอย่างมุ่งมั่น เอาชนะ
อุปสรรคเพื่อก้าวไปสู่จุดสูงสุดของวิถีเซียน” กู่ซางให้กำลังใจ

“อย่าเลย ท่านคิดว่าข้าหลอกง่ายอย่างนั้นหรือ ข้าไม่เอาด้วย ท่านอยากเอาใครลงแข่งก็ตามใจเถอะ” เย่หยางตอบกลับอย่างหัวเสีย เรื่องแบบนี้มีแต่คนโง่เท่านั้นแหละที่ตอบตกลง

“เจ้าจะไม่ไปจริงๆ ไช้ไหม”

“ถึงจะตีให้ตาย ข้าก็ไม่ไป”

กู่ซางถอนหายใจ “ถ้าเจ้าไม่ไป ข้าก็ต้องเลือกคนอื่นจากบรรดาศิษย์ในสำนักมาแทนแล้ว ได้ยินว่าน้องหนูเย่วจีเก่งกาจมาก ตอนนี้เข้าสู่ระดับหลอมรวมเขียนขึ้นต้นแล้ว ดูเหมือนจะมีเพียงนางเท่านั้นที่รับภาระนี้ได้”

“บ้าหรือไง! ท่านคิดจะฆ่านางหรือ นางจะเอาชนะอัจฉริยะระดับเอกอู ระดับหลอมรวมเขียนได้ยังไง” เย่หยางเดือดดาล

คุณหนูใหญ่เก่งกาจจนน่าทึ่งจริงๆ ยิ่งได้หลอมกลั่นป็นทางหงส์ ความแข็งแกร่งยิ่งเพิ่มพูน แต่อย่างไรนางก็แค่สตรีคนหนึ่ง แล้วยังเพราะเรื่องของเย่วจี ทำให้การฝึกฝนของนางล่าช้าไปมาก

ตอนนี้ นางกำลังอยู่ในช่วงพัฒนาอย่างรวดเร็ว หาก
ฝ่ายแพ้ผู้อื่น จิตใจของนางคงถูกทำร้ายอย่างหนัก

ถึงแม้คุณหนูใหญ่จะมีศาสตราเวทอย่างป็นหางหงส์ แต่
อีกฝ่ายเป็นถึงอัฉริยะระดับเอกอุ เขาจะไม่มีอะไรในมือเลย
หรือ ดังนั้น เย่หยางจึงโกรธมาก และไม่สนใจสถานะของกู่ซาง
ระเบิดกิริยาหยาบคายออกมา

แต่กู่ซางกลับดูสงบ ไม่มีความโกรธเคืองแต่อย่างใด ซ้ำ
ยังกล่าวด้วยน้ำเสียงอับจนหนทาง “นี่เป็นเรื่องที่ช่วยไม่ได้จริงๆ
มีคนไม่เต็มใจจะรับคำท้า หลีกเลียงภาระหน้าที่ จำต้องให้สตรี
ของเขามารับแทน”

เย่หยางรู้สึกตัวในที่สุด ตาแก่คนนี้ก็กำลังหลอกดำตนอยู่
แต่ด้วยความหน้าด้านของเขา ถ้าตนไม่ออกไปประลอง ตาแก่
เจ้าเล่ห์คนนี้คงกล้าทำเรื่องแบบนั้นจริงๆ

คนอื่นเล่นกลในที่ลับ แต่กู่ซางเล่นกลอย่างโจ่งแจ้ง กัด
เขาจนเหวอะหะ เย่หยางโมโหจนกัดฟันกรอด

“ได้! ข้าตกลง” เย่หยางกัดฟันพูด

“ฮ่าๆ กล้าหาญมาก สมกับเป็นลูกศิษย์ของข้ากู่ซาง
จริงๆ” กู่ซางหัวเราะร่า ดวงตาเต็มไปด้วยความสุขสมที่กลอุบาย
ของตนสำเร็จ

“อาจารย์ ท่านช่างไร้ยางอายจริงๆ ข้าชักรับเสียใจแล้วที่
กราบไหว้ท่านเป็นอาจารย์ เมื่อไหร่ท่านถึงจะเมตตาไล่ข้าออก
จากสำนักเสียที” เย่หยางพูดอย่างหมดหนทาง

กู่ซางตอบ่าเย่หยางเบาๆ พูดด้วยน้ำเสียงจริงจังว่า
“หนุ่มน้อย ทุกอย่างที่คุณอาจารย์ทำล้วนหวังดีต่อเจ้า ต่อไปใน
ภายภาคหน้า เจ้าจะเข้าใจเอง”

“ข้ากลัวว่าข้าจะถูกท่านเล่นงานจนตายก่อนที่จะเข้าใจนะ
สิ” เย่หยางหมดความเชื่อมั่นในกู่ซางไปแล้ว

“หรือว่าในใจของเจ้า อาจารย์ไม่มีความสำคัญเลย” กู่ซาง
ถาม

“ก่อนจะพบอาจารย์ โลกของข้าเป็นสีชาวดำ” เย่หยาง
มองกู่ซางอย่างจริงจัง

“แล้วตอนนี้ล่ะ”

“กลายเป็นสีดำนสนิทไปหมดแล้ว” เย่หยางตะโกน

กุ่ซาง “...”

ถูกตาแก่คนนี้หลอกอีกแล้ว เย่หยางรู้สึกหงุดหงิดมาก จึงตัดสินใจจะกลับไปยังหอคัมภีร์เขียนเพื่อดูว่า พอมีสิ่งใดสามารถนำมาศึกษาเพิ่มเติมได้บ้าง ควรหาอะไรมาติดตัวเสียหน่อย ลับคมหอกบ้างก็ยังดี ดีกว่าไม่ทำอะไรเลย

“เฮ้ เจ้าจะไปแล้วหรือ” กุ่ซางถามด้วยความงุนงง

“ไม่ไปแล้วจะอยู่ทำไม อยู่ให้ท่านเอาเปรียบอีกหรือ” เย่หยางตอบกลับอย่างไม่ไยดีนัก

“กินข้าวกันก่อนสิ”

“กินไม่ลงหรอก ท่านกินเองเถอะ ระวังอย่าสำลักตายล่ะ”

“หนุ่มน้อย เหตุไฉนพูดจาไม่น่าฟังเลยเล่า ข้าตั้งใจจะถ่ายทอดวิชาเด็ดให้อยู่แล้วเชียว ถ้าไม่ต้องการก็ช่างเถอะ” กุ่ซางนั่งลงข้างโต๊ะ พลังพูดด้วยน้ำเสียงเรียบเฉย

“ตายแล้ว อาจารย์ ท่านกินข้าวคนเดียวคงเหงา ให้ศิษย์
อยู่เป็นเพื่อนท่านก็ได้” เย่หยางไบหน้าเปื้อนยิ้ม รีบวิ่งไปนั่ง
ข้างๆ กู่ซาง แล้วรินสุราให้

“อย่าเลย มีคนบอกว่าจะล้มตายเพราะกินข้าว ข้าไม่
กล้าให้เจ้ามาเสี่ยงด้วยหรอก” กู่ซางพูดประชดประชัน

เย่หยางหัวเราะออกมา “ไม่เป็นไร ถ้าท่านล้มตายไป
อย่างน้อยๆ ก็มีศิษย์อย่างข้าอยู่เป็นเพื่อนท่านในวาระสุดท้าย”

กู่ซางที่เพิ่งจะยกสุราขึ้นจิบเกือบล้มสุราตาย เพราะ
คำพูดสุดท้ายของเย่หยางจริงๆ

“เจ้าเด็กบ้า เจ้าตั้งใจจะทำให้ข้าโมโหตายหรือ” กู่ซาง
โมโห

“เปล่านะ ข้ายังหวังจะให้ท่านถ่ายทอดวิชาให้อยู่
ไม่อย่างนั้นข้าจะไปต่อสู้กับคนอื่นเขาได้ยังไง ข้าแพ้นะไม่เป็นไร
หรอก แต่ท่านจะเสียหน้าไปด้วยไม่ใช่หรือ” เย่หยางตอบกลับ
ยิ้มๆ

เย่หยางรู้ดีว่าตาแก่คนนี้จะต้องไปมีเรื่องกับอีกฝ่ายอย่าง
แน่นอน ไม่เช่นนั้นเขาคงไม่ลงทุนลงแรงมาขอให้ตนออกไป
ประลอง เตว่าคงเพื่อหน้าตาของตัวเอง ดังนั้น เย่หยางมั่นใจว่า
เขาไม่ได้โมโหจริงๆ ถือว่าเป็นการแก้แค้นเล็กๆ น้อยๆ ที่ตาแก่
นี้ชอบทำให้เขาหงุดหงิด

“ตามเข้ามา” กู๋ซางแค้นเสียงคำรามเบาๆ แล้วคว้าตัว
เย่หยาง ก้าวผ่านแสงวาบในอากาศอยู่หลายครา ก่อนจะมา
ปรากฏตัวที่หุบเขาแห่งหนึ่งซึ่งอยู่ห่างจากสำนักศึกษาหลงเซียน
หลายพันลี้

“อาจารย์ ศิษย์ยังไม่ได้กินข้าวเลย” เย่หยางพูด

กู๋ซางยิ้มเยาะเบาๆ “เจ้ามีแรงทำให้ข้าโมโหได้ขนาดนี้
ยังต้องกินข้าวอีกอะ จะรอเจ้าอิ่มแล้วทำให้ข้าโมโหตายหรือ
อย่างไร อย่าพูดมาก เจ้าหาว่าข้าไม่สอนอะไรให้เจ้าเลยไม่ใช่
หรือ วันนี้ข้าจะสอนทักษะพิเศษให้เจ้า ถ้าเจ้าไม่เอาไหนก็อย่า
มาโทษว่าข้าไม่ออมมือแล้วกัน” ทันใดนั้น รอยยิ้มเจ้าเล่ห์ผุดขึ้น
บนใบหน้ากู๋ซาง

เย่หยางโจหยาบวบ ‘ແ່ລ້ວ ຕາແກ່ຄົນນີ້ຈະຕ້ອງໂມໂຫມກ
ຈະຄິດບັງຢູ່ກັບເຂົາແນ່ໆ’

“ดูให้ดี”

กู๋ซางแคนเสียงเบาๆ ทันใดนั้น เสียงฟ้าคำรามดังขึ้นได้
ผ่าท้าว ร่างทั้งหมดแปรเปลี่ยนเป็นสายฟ้า พุ่งทะยานไล่เหยหยาง
ก่อนที่มือหนึ่งจะตรงเข้ามาควักคอ

บทที่ 550 ก้าวเงาอัสนี

“ดูให้ดี”

กู่ซางแค้นเสียงเบาๆ ทันใดนั้น เสียงฟ้าคำรามดังขึ้นได้
ฝ่าเท้า ร่างทั้งหมดแปรเปลี่ยนเป็นสายฟ้า พุ่งทะยานใส่เย่หยาง
ก่อนที่มือหนึ่งจะตรงเข้ามาคว้าคอ

ความเร็วของเขาราวกับสายฟ้าฟาด นอกจากนี้ ก่อนที่
จะลงมือ เท้าของเขาไม่ได้สัมผัสพื้น เขาก็ไม่ได้ยกอ ไม่ได้มี
สัญญาณเตือนล่วงหน้าใดๆ รวากับเขาย้ายร่างมาอยู่ตรงหน้า
เย่หยางในทันที

แม้แต่เย่หยางที่ผ่านการต่อสู้มามากมาย กว่าจะรู้สึกตัว
มือใหญ่ของกู่ซางก็เกือบจะสัมผัสถูกลำคอของเขาแล้ว

เย่หยางอดไม่ได้ที่จะตกตะลึงในใจ

ร่างกายของเขาหลบหลีกไปทางขวาตามสัญชาตญาณ โดยไม่แม้แต่จะคิด ในขณะที่เดียวกันก็ยกมือซ้ายขึ้นมาปกป้อง หลบการโจมตีของกู่ซางไปได้อย่างหวุดหวิด

ความประหลาดใจผุดขึ้นบนใบหน้าของกู่ซาง เห็นได้ชัดว่าเขาเองก็คิดไม่ถึงว่าเย่หยางจะมีปฏิกิริยาตอบสนองที่รวดเร็วถึงเพียงนี้ กระบวนท่านี้ของเขาสามารถจัดการกับผู้ฝึกตนระดับต่ำกว่าหลอมรวมเซียนได้อย่างง่ายดาย คิดไม่ถึงเลยจริงๆ ว่าเย่หยางจะหลบหลีกทัน

“ใช้ได้ แต่เมื่อไหร่แค่ยังเชิงเท่านั้น ระวังตัวให้ดี” ทันใดนั้น กู่ซางหายตัวไป แล้วปรากฏตัวขึ้นข้างๆ เย่หยาง มือหนึ่งยกขึ้นสู่อากาศ ตวัดกลับลงมาที่ไหล่ของเย่หยางอย่างรวดเร็ว

เย่หยางรู้สึกถึงพลังกำลังมหาศาลที่ไม่อาจต้านทาน ราวกับมีกรงเล็บเหล็กตะครุบหัวไหล่ของเขาไว้อย่างแน่นหนา ไม่สามารถออกแรงได้เลย

เย่หยางยังไม่ทันได้ตอบโต้ กู่ซางก็หมุนมือหนึ่งครา

เย่หยางถูกเหวี่ยงออกไปราวกับกระสอบทราย

‘โครม’

เย่หยางกระแทกเข้ากับหุบเขา หน้าผาสองหลายสิบจั้ง
ถล่มลงมากกว่าครึ่ง เศษหินนับไม่ถ้วนร่วงหล่นกระจัดกระจาย
กลบฝังร่างของเขาไว้

‘ปัง’

เศษหินปลิวกระจาย เย่หยางโผล่ขึ้นมาจากกองหิน
ดวงตาของเขาเปล่งประกายร้อนแรง “นี่คือวิชาเซียนอะไรกัน”

“ตาร้อนแล้วใช่ไหม นี่เป็นวิชาที่ข้าแอบ...เอ่อ...จำเรียน
มาจากมาจากผู้ยิ่งใหญ่คนหนึ่ง วิชานี้มีชื่อว่า ‘ก๊าวเงาอัสนี’
สามารถเพิ่มความเร็วให้เจ้าถึงขีดสุดได้ เมื่อสักครู่นี้ข้าใช้แค่
ขั้นที่หนึ่งเท่านั้น ก๊าวเงาอัสนีมีทั้งหมดด้วยกันสามขั้น อีๆ ...”
กู่ซางหัวเราะคิกคัก แล้วไม่พูดต่อ

เย่หยางกลืนน้ำลายอีกทีใหญ่ ชั้นแรกก็น่ากลัวขนาดนี้แล้ว
ถ้าถึงขั้นที่สาม เขาจินตนาการไม่ออกเลยจริงๆ

“อาจารย์ รีบสอนข้าเถอะ” เย่หยางแทบอดใจรอไม่ไหวแล้ว นี่เป็นครั้งแรกที่เขาารู้สึกว่า อาจารย์ที่น่าโมโหของเขาคณนี้ไม่เลวเลยทีเดียว

“หนุ่มน้อย อย่าเพิ่งใจร้อน ดูนี่ก่อน” เมื่อพูดจบ ในมือของกุ่ซางปรากฏสายฟ้าขนาดพอๆ กับกำปั้นขึ้น มันส่งเสียงเปรี้ยะประและเปล่งรัศมีพลังรุนแรงออกมา

“การฝึกฝนก้าวเจ้าอัสนี่จะต้องดึงพลังอัสนี่ออกมาจากร่างกาย ไม่เช่นนั้นจะไม่สามารถฝึกฝนได้ เดี่ยวอาจารย์สอนวิธีดึงพลังอัสนี่ออก...” จู่ๆ กุ่ซางก็หยุดพูดกลางคัน

“อาจารย์ แบบนี้ใช่ไหม”

เย่หยางยื่นมือขวาออกไป มีสายฟ้าทรงกลมสีม่วงขนาดใหญ่พอๆ กับไข่มุกปรากฏ ทั้งยังมีพลังรุนแรงราวกับจะระเบิดออกมาได้ทุกเมื่อ แรงกดดันที่น่าสะพรึงกลัวทำให้บริเวณโดยรอบสั่นสะเทือนไม่หยุด

“เจ้า...เจ้าทำได้ยังไง” กุ่ซางตกใจมาก

“ศิษย์สามารถควบคุมพลังอัสนีได้ตั้งแต่ตอนที่อยู่โลกเบื้องล่างแล้ว แต่ไม่รู้เพราะเหตุใด หลังจากที่มาถึงแดนเซียน การควบคุมพลังอัสนีถึงอ่อนแอลงมาก ข้ายังกินแรงมากด้วย ดุสิ เพิ่งจะเรียกออกมาได้แค่นี้เอง” เย่หยางมองสายฟ้าในมือ แล้วถอนหายใจออกมา

เย่หยางรู้สึกไม่พอใจ แต่ในใจของกุซางกลับเต็มไปด้วยความตื่นตระหนก เพราะเขารู้จักสายฟ้าในมือของเย่หยาง

สายฟ้ามีหลายชนิด แต่สายฟ้าในมือของเย่หยางคือทนต์อัสนีเก้าชั้นฟ้า ซึ่งมนุษย์ไม่สามารถควบคุมได้

มันเป็นตัวแทนของเจตจำนงแห่งมรรคาสวรรค์ แล้วใครจะสามารถควบคุมมรรคาสวรรค์ได้ แต่เย่หยางกลับทำได้

กุซางนี่ก็อยากถามถึงสิ่งที่เย่หยางได้ประสบพบเจอมา แต่เมื่อนึกถึงบางสิ่งก็ปิดปากเงียบไป

“อาจารย์ สายฟ้าของข้าแค่นี้สามารถฝึกก้าวเงาอัสนีได้หรือไม่” เย่หยางมองสายฟ้าในมือด้วยความกังวล

“อะแถม ก็พอไหวอยู่ แม้จะเล็กไปหน่อย แต่ก็ใช้ได้แหละ” หลังจากพูดคำเหล่านี้ กุ๊ซางก็รู้สึกว่หน้าผากของตนเปียกชุ่มไปด้วยเหงื่อ การพูดโกหกต่อหน้าทัศน์อัสนีเก้้าชั้นฟ้าทำให้เขารู้สึกกดดันมาก

คำพูดของกุ๊ซางทำให้เย่หยางรู้สึกโล่งใจขึ้นมาก เพราะตอนนี้ระดับการควบคุมพลังอัสนีของเขาห่างไกลลิบลิ้งจากตอนอยู่โลกเบื้องล่าง

“ตั้งสมาธิ ข้าจะถ่ายถอดพลังภายในของวิชาก้าวเงาอัสนีให้เจ้า นี่เป็นพลังภายในทั้งหมด ออกจะใหญ่สักหน่อย เจ้าต้องอดทน”

เมื่อพูดจบ สีหน้าของกุ๊ซางจริงจังขึ้น เขายื่นมือแตะกลางหว่างคิ้วของตัวเอง พลังภายในมหาศาลเข้าสู่นิ้วมือของเขา จากนั้นจึงแตะไปที่หว่างคิ้วของเย่หยาง

เย่หยางพลันเจ็บแปลบหว่างคิ้ว ข้อมูลจำนวนมากไหลเข้าสู่สมองของเขาราวกับแม่น้ำสายใหญ่

แม้พลังจิตของเย่หยางจะกว้างใหญ่มหาศาล แต่ข้อมูลเหล่านี้กลับทำให้เขารู้สึกวิงเวียน โขเซจจนเกือบจะล้มลงกับพื้น

การถ่ายทอดดำเนินไปกว่าครึ่งกำหนดรูปแบบ ข้อมูลทั้งหมด
ของวิชาก้าวเงาอันนี้ถึงถูกถ่ายทอดเข้าสู่สมองของเย่หยางเสร็จ
สิ้น

แลเห็นเย่หยางที่กำลังเซไปมา ในแนวตาของกู่ซางผุด
ขึ้นซึ่งความชื่นชม ต่อให้เป็นผู้ฝึกตนระดับหลอมรวมเซียน เมื่อ
ได้รับข้อมูลจำนวนมหาศาลนี้ก็ยังคงสลบไสลไปหลายวัน

แต่เย่หยางที่อยู่ในระดับเพลิงเซียนกลับแค่เซไปมา
เท่านั้น แสดงให้เห็นว่าพลังจิตของเขาแข็งแกร่งขนาดไหน

“ดูสิ ถ่ายทอดความรู้ให้เจ้าแค่นี้ เจ้าถึงกับเซไปมา ไม่
เอาไหนเลยจริงๆ” กู่ซางดูจริงจัง

เย่หยางที่ยังคงมีนางมองไม่ออกถึงความคิดของกู่ซาง
เข้าใจว่าพฤติกรรมของตนเองทำให้กู่ซางไม่พอใจ จึงรีบเอ่ยว่า
“อีกไม่นานศิษย์ก็ดีขึ้นแล้ว”

เมื่อพูดจบ เย่หยางรีบย่อข้อมูลเหล่านั้น ไม่นานนัก
อาการวิงเวียนศีรษะก็ค่อยๆ หายไป ในเวลาเดียวกัน วิธีการ
ฝึกฝนและทักษะการใช้งานของก้าวเงาอันนี้ก็ปรากฏขึ้นในสมอง

“เฮอะละ เริ่มขั้นตอนแรกเลยแล้วกัน อัสนี่ไหลเวียน หยุดไว้ที่ฝ่าเท้า ผ่อนคลายร่างกาย ก้าวเท้าอย่างอิสระ ม้วนขึ้นป้อนอยู่ได้ ทำตามสิ”

เย่หยางรีบปฏิบัติตามคำของกู่ซาง โคจรส่งพลังอัสนี่ไปที่ฝ่าเท้าอย่างช้าๆ ในเวลาเดียวกันก็โคจรพลังภายใน ช่วงขณะหนึ่งรู้สึกว่าร่างกายเบาหวิรรวกับปราศจากน้ำหนัก เมื่อได้ยินน้ำเสียงเร่งรัดของกู่ซาง จึงรีบก้าวออกไปโดยไม่ทันได้คิดตรึกตรอง

‘ติ่ง’ เสียงกึกก้องดังขึ้น

“โอ๊ย เจ้าเด็กบ้า! ไม่ดูตาม้าตาเรือ” กู่ซางยกมือปิดจมูก พลังร้องออกมาด้วยความเจ็บปวด

ที่แท้เมื่อกี้ี้ เย่หยางไม่ทันได้ใส่ใจกับทิศทาง ทันทีที่ก้าวไปข้างหน้า คนทั้งคนพุ่งออกไปราวกับลูกศรที่หลุดออกจากแฉ่ง เพราะเอาแต่ก้มหน้า ศีรษะของเขาจึงชนเข้ากับจมูกของกู่ซางเต็มๆ

อย่าว่าแต่กู่ซางเลย แม้แต่เย่หยางยังมีนงตาลาย ในดวงตามีดวงดาราพร่างพรายเต็มไปหมด ทว่าในใจของเขากลับลิ่งโลดไปด้วยความตื่นเต้นยินดี

เมื่อสักครู่ เย่หยางสัมผัสได้ถึงความผันผวนของมิติบางอย่าง แม้ความผันผวนนี้จะไม่เหมือนกับที่โลกมนุษย์ แต่ก็มีความคล้ายคลึงกันบางประการ หากเขาศึกษาให้ลึกซึ้ง มันจะส่งผลดีต่อทักษะการเคลื่อนไหวของเขาอย่างแน่นอน

“เจ้าหนู ยืนยืมอยู่ได้ รีบมาฝึกต่อ!” เสียงของกู่ซางดังมาจากยอดเขา เขากำลังมองเย่หยางด้วยสายตาขัดเคือง

คราวนี้เขาฉลาดขึ้น เขาให้เย่หยางฝึกฝนอยู่ด้านล่าง ส่วนตัวเองยืนอยู่บนยอดเขาเพื่อความปลอดภัย ถูกเย่หยางชนไปเมื่อสักครู่นี้ทำให้เขารู้สึกกลัวขึ้นมา เย่หยางหัวแข็งเกินไปแล้ว

เย่หยางพยักหน้าแล้วหันกลับไปเริ่มปฏิบัติตามวิธีก่อนหน้านี้ และแล้ว ทันทีที่ก้าวขาออกไปก็ก้าวไปได้ไกลถึงหลายร้อยจั้ง รวดเร็วยาวกับการเคลื่อนย้ายในพริบตา

กู่ซางหรือตา เด็กหนุ่มคนนี้สามารถฝ่าฟันก้าวขึ้นมาจาก
โลกมนุษย์ได้ จะต้องผ่านเรื่องราวมากมายนับไม่ถ้วน เพียงแต่
ความเข้าใจก็น่ากลัวมากพอแล้ว

เขาไม่ได้บอกเย่หยางถึงระดับของก้าวเงาอัสนี เพราะ
กลัวว่าเย่หยางจะรู้สึกท้อแท้ แต่ตอนนี้เป็นที่แน่ชัดแล้วว่า เขา
กังวลมากเกินไป

ตอนที่ฝึกฝนวิชาก้าวเงาอัสนี เขาใช้เวลาถึงสามวัน
เต็มๆ อย่างไรก็ดี สองวันของเขาหมดไปกับการดิ่งพลังสายฟ้า
ในร่างกาย ถึงกระนั้นก็ยังต้องเสียเวลาอีกหนึ่งวันเต็มๆ ถึงจะ
คลำทางได้

แต่เย่หยางแทบจะไม่ต้องคลำทางอะไรเลย อาศัยเพียง
สัญชาตญาณก็สามารถเข้าใจหลักการพื้นฐานได้แล้ว ทำให้
กู่ซางรู้สึกทึ่งอยู่ในใจ

แต่ความปวดแสบปวดร้อนที่จุมูกทำให้เขาอดไม่ได้ที่จะ
โมโห จึงตะโกนเสียงดังว่า “เจ้าเด็กโง่ ก้าวเงาอัสนีควบคุมได้
ง่ายตายเสียที่ไหน เจ้าวิ่งไปวิ่งมาเหมือนลิงแบบนั้นทำไม”

‘ตุ้มๆ’

เสียงระเบิดดังกึกก้องขึ้นสองครั้ง กุ๊ซางขว้างก้อนหินออกไปทำให้เกิดหลุมเล็กๆ บนพื้นดิน หลุมหนึ่งอยู่กลางหุบเขา อีกหลุมหนึ่งอยู่ริมหน้าผา ห่างกันหนึ่งร้อยจั้งพอดี

“เจ้ายืนอยู่หลุมตรงกลางนั้น แล้วค่อยก้าวไปอีกหลุมหนึ่ง เอาแต่วิ่งไปวิ่งมาเหมือนแมลงวันไร้หัว ใช้ได้ที่ไหน เวลาเจอศัตรูจะใช้ประโยชน์อะไรได้” กุ๊ซางตะโกนด่าทอ

เย่หยางคิดตามแล้วเห็นด้วย ถ้าควบคุมระยะทางในหนึ่งก้าวไม่ได้ นอกจากจะใช้ในการหนีก็ไม่มีประโยชน์อะไรเลยจริงๆ

เย่หยางยืนอยู่ที่ตำแหน่งที่กุ๊ซางกำหนดไว้ เขามองจุดหมายที่อยู่ไกลออกไป แล้วใช้เท้าเงาอันนี้

‘โครม’

เย่หยางเสมือนหนึ่งดาวตกพุ่งชนหน้าผาอย่างรุนแรง ภูเขาทั้งลูกสั่นสะเทือน

ใบหน้าซราของกุ๊ซางยิ้มอย่างเบิกบานใจเมื่อเห็นหลุมขนาดใหญ่รูปร่างมนุษย์ที่ประทับอยู่ริมหน้าผา แต่เมื่อเย่หยาง

คลานออกมาในสภาพทุลักทุเล ไบหนาก็กลับคืนสู่ความโกรธ
ดังเดิม

“เจ้าเป็นหมูหรือยังไง หมูชนต้นไม้ แต่เจ้าชนหมู ดูท่าจะ
โง่กว่าหมูเสียอีก ไม่รู้เรื่องกระทั่งแรงกับระยะทาง หรือตอนที่
เจ้าต่อสู้กับศัตรู เจ้าคิดจะพุ่งชนให้อีกฝ่ายตายหรือไง” กูซางดำ

แต่เมื่อพุดจบ กลับรู้สึกเหมือนกำลังดำตัวเอง เพราะเมื่อ
สักครู่เขาก็เพิ่งถูกเย่หยางชนไป

ตอนนี้เย่หยางยังมึนงง มองทำงานได้ไม่ค่อยดีนัก และ
กำลังจมอยู่กับความลึกลับซับซ้อนของก๊าวเงาฮั่นอยู่ จึงไม่ได้
ใส่ใจคำพูดของกูซาง

‘โครม’

ครั้งนี้เย่หยางยังคงชนหน้าผา แต่ความรุนแรงลดลง
กว่าเดิมมาก เย่หยางเริ่มผ่อนคลาย เขาเริ่มคำนวณอัตราส่วน
การแปลงระหว่างระยะทางและพลังงาน

จนกระทั่งครั้งที่เก้า สองเท้าของเย่หยางก็สามารถเหยียบย่ำลงไปในหลุมที่กู่ซางทำไว้ได้อย่างมั่นคงในที่สุด หลุมนั้นพอดีกับสองเท้าของเขาเป๊ะ

ใบหน้าเปื้อนยิ้มของกู่ซางค้างแข็ง เพียงแค่ไม่นานก็สามารถควบคุมได้แล้วหรือ แตกต่างไปจากที่ตนวางแผนโดยสิ้นเชิง

เมื่อเห็นว่าเย่หยางกำลังมองมาที่ตน กู่ซางจึงกล่าวด้วยน้ำเสียงเรียบเฉยว่า “ถือว่าใช้ได้ ตอนนั้นข้าลองเพียงสามครั้งก็สำเร็จแล้ว เจ้าใช้มากกว่าถึงหกครั้ง ต่อไปก็หัดรู้จักเจียมตัวกับข้าบ้างนะ”

กู่ซางพูดไปโดยไม่รู้สึกผิดอะไร ก็มีแค่เขาคนเดียวที่รู้ว่าแท้จริงแล้วเขาใช้เวลาถึงสามวัน ไม่ใช่สามครั้งนี่นะ

“เจ้านี่โง่จริง ๆ ข้าทนดูไม่ไหวแล้ว ค่อย ๆ ฝึกเอาเองแล้วกัน” เมื่อพูดจบ กู่ซางแอบปาดเหงื่อ แล้วหายตัวไปจากยอดเขาอยู่ต่อไป โรคหัวใจคงถามหา

ส่วนเย่หยางยังคงจมอยู่กับความยอดเยี่ยมของก้าวเงาอัสนี จนลืมไปแล้วว่ากู่ซางเคยอยู่ตรงนี้ เขาพยายาม

ปรับหาความถี่ระหว่างจังหวะก้าวและความผันผวนของมิติอย่าง
ต่อเนื่อง

เวลาผันผ่านไปอย่างรวดเร็ว เจ็ดวันต่อมา นักศึกษา
หลงเขียนคึกคักขึ้นมาทันตา เมื่อผู้คนจากสำนักจิ๋วหลือเดินทาง
มาถึง

บทที่ 551 สำนักจิวหลี่

บรรยากาศในสำนักศึกษาหลงเชียนคึกคักอย่างยิ่ง เพราะวันนี้มีแขกมาเยือนจำนวนมาก

ศิษย์แทบทั้งสำนักรวมตัวกันที่ภูเขาด้านหลังของสำนัก ซึ่งมีสนามประลองขนาดใหญ่กินพื้นที่รัศมีหลายร้อยลี้

สนามประลองนี้มีลวดลายเขียนสลักไขว้กันไปมา เปล่งพลังอันน่าเกรงขามออกมาอย่างมหาดล ทั้งยังสร้างจากหินเขียนบุปผาซึ่งแข็งแกร่งอย่างมาก แม้แต่ผู้แข็งแกร่งระดับจอมเขียวยังต่อสู้บนสนามประลองนี้ได้

นี่คือสนามประลองที่ใหญ่ที่สุดในสำนักศึกษาหลงเชียน และเป็นสนามประลองเดียวที่มีใช้สนามประลองเป็นตาย สนามประลองอื่นล้วนเป็นสนามประลองเป็นตาย นี่คือการโหดเหี้ยมของสำนักศึกษาแห่งนี้

ครั้งแรกที่เย่หยางสังหารกวนเจิง เขาประลองที่สนามประลองเป็นตาย ครั้งที่สองที่เขาไปที่หุบเขามรณะก็เป็นสนามประลองเป็นตายเช่นกัน

แต่หลังจากผ่านเหตุการณ์สันสะเทือนทั้งสองครั้ง สำนักศึกษาหลงเซียนที่เต็มไปด้วยการแก่งแย่งแข่งขันกันอย่างดุเดือดพล้นเจียบสงบลง

เหตุที่ศิษย์ทั้งหลายต้องต่อสู้กันอย่างดุเดือด หนึ่งเพื่อทรัพยากร สองคือเพื่อพิสูจน์ตนว่าเหนือกว่าผู้อื่น ซึ่งส่วนใหญ่ล้วนเป็นอย่างหลัง

แต่เมื่อเย่หยางปรากฏตัว เขาได้บดบังรัศมีของทุกคน ทำให้หลายคนหมดความมั่นใจที่จะต่อสู้ สำนักจึงสงบเจียบลงในที่สุด

แต่วันนี้การมาของสำนักจีวหลีทำให้ทั้งสำนักศึกษาหลงเซียนเกิดความปั่นป่วนอีกครั้ง นอกจากศิษย์ที่ติดภารกิจมิอาจมาได้จริงๆ ศิษย์คนอื่นล้วนมารวมตัวกัน

สนามประลองตั้งอยู่ระหว่างภูเขาสองลูก ซึ่งกลายเป็น
แท่นชมตามธรรมชาติ ด้านหนึ่งเต็มไปด้วยผู้คนแน่นขนัด
ขณะที่อีกด้านมีเพียงน้อยนิด

ผู้นำอีกด้านหนึ่งคือชายชราที่ใบหน้าเต็มไปด้วยฝักระ
แวงตาเป็นประกายเย้ยหยันโอหัง เขามาพร้อมศิษย์หนุ่มสาวที่
เปี่ยมด้วยความโอหังท้าทาย

เย่หยางซึ่งได้รับข่าวล่วงหน้ายื่นเคียงข้างคุณหนูใหญ่
และซางเสียนเยว่ มองผู้มาเยือนที่เย่อหยิ่ง ก่อนกระซิบกับ
คุณหนูใหญ่ “พวกเขาดูท่าจะเก่งกาจไม่เบา”

คุณหนูใหญ่ชะงักเล็กน้อย ก่อนพยักหน้า “ใช่... พวกเขา
แข็งแกร่งมาก มีระดับหลอมรวมเซียนอยู่ไม่น้อย แต่ละคนล้วน
เป็นยอดฝีมือ”

“นั่นไม่ใช่สิ่งที่ข้ากำลังจะกล่าว ข้าหมายถึง... พวกเขา
มองคนด้วยรุกรมก ช่างน่าเลื่อมใสยิ่ง” เย่หยางกล่าวด้วยท่าที
จริงจัง

“ฮ่าๆ!”

คุณหนูใหญ่หลุดหัวเราะ ก่อนจะตีเย่หยางเบาๆ อย่างขวยเขิน “เจ้านี่ช่างร้ายกาจนัก กล่าวไปกล่าวมาก็พาเข้าออกนอกเรื่องเสียแล้ว”

ซางเสียนเย่ว์พลันยิ้ม มองเย่หยางและคุณหนูใหญ่ด้วยสายตาเอ็นดู “พวกเจ้าต้องระวังให้ดี สำนักจิ่วหลีมาครั้งนี้มิได้มีเจตนาดี”

“เจ้าสำนักของพวกเขามีเรื่องบาดหมางกับเจ้าสำนักของเรา แม้จะกล่าวว่าเป็นการประลองเพื่อกระชับมิตร แต่จากสีหน้าท่าทางของพวกเขาก็เห็นชัดว่าเป็นการมาทำหาย”

เย่หยางถามขึ้นกะทันหัน “ท่านอาจารย์ ข้าสงสัยมานานแล้ว เจ้าสำนักกุ่ซางของเรานั้นจะเป็นคนอย่างไรกันแน่ เหตุใดถึงได้ตระหนี่ถี่เหนียวขนาดนั้น”

“เย่หยาง เจ้าไม่ควรล่วงเกินเจ้าสำนัก!” คุณหนูใหญ่รีบเตือน เพราะเกรงว่าหากเรื่องนี้รู้ถึงหูเจ้าสำนัก เย่หยางอาจถูกลงโทษ

เป็นเพราะนางไม่รู้จักความสัมพันธ์ของเจ้าสำนักกับเย่หยาง ถ้านางรู้นางคงตกตะลึงจนพูดไม่ออก

ช่างเสียนเยว่ส่ายหน้าเล็กน้อย “กูช่างมาเป็นเจ้าสำนักเมื่อหมื่นปีก่อน ว่ากันว่าเขาได้รับคำฝากฝังจากเจ้าสำนักคนก่อนให้มาดูแลสำนักนี้แทน ส่วนรายละเอียดข้าก็มิได้ทราบแน่ชัด”

“หึ!”

ทันใดนั้น ชายชราใบหน้าเต็มไปด้วยผ้ากระบนแทนผ้าตรงข้ามแค้นเสียงดังสนั่น รวากับเสียงอสุนีบาตที่กระแทกโศตประสาทผู้คน จนหลายคนถึงกับมีนงตาลาย

“กูช่าง! เจ้าช่างหยิ่งยโสยิ่งนัก เจ้าประวิงเวลาจนเข้ามาถึง ป่านนี้ยังไม่ยอมโผล่หน้าออกมาต้อนรับอีก หรือเจ้าไม่เห็นข้าอยู่ในสายตา” ชายชราผู้นั้นตวาดเสียงดัง

เสียงของเขาแผ่ด้วยอำนาจแห่งกฎเซียน แผ่กระจายกินรัศมีหลายหมื่นลี้ ก้องสะท้อนกลับมาอย่างทรงพลัง

“หวังชวน! เจ้าช่างไม่รู้จักระเบิดมอดน อายุก็ป็นนี้แล้วยังไม่สามารถควบคุมอารมณ์ได้ เช่นนี้แสดงว่าเมื่อครั้งก่อน เจ้ายังได้รับบทเรียนไม่เพียงพอสินะ”

เสียงหนึ่งดังขึ้นพร้อมกับการบิดเบี้ยวของห้วงมิติ
ปรากฏร่างเจ้าสำนัก ชุตโบทะบัดกลางอากาศ รูปลักษณ์ของ
เขาเต็มไปด้วยความสง่างามราวกับผู้บำเพ็ญตนที่แท้จริง

เย่หยางเบะปากเล็กน้อยพลางคิดในใจ ‘เขาช่างน่าทึ่งนัก
ปิดบังนิสัยแท้จริงได้แนบเนียนถึงเพียงนี้ ดูท่าภายนอกเป็นผู้
ทรงคุณธรรม แต่ในใจเต็มไปด้วยเล่ห์เหลี่ยมสารพัด’

“กู๋ซาง! เจ้าหยุดพูดเรื่องเหลวไหล ข้ามิได้มาเพื่อโต้เถียง
กับเจ้า วันนี้พวกเราจะสะสางเรื่องราวทั้งหมดให้จบสิ้น”
หวังชวนกล่าวเสียงเข้ม

ทันใดนั้น ชายชราทั้งสองก็เงยบลง ต่างจ้องมองซึ่งกัน
และกัน

เย่หยางพลันเข้าใจ สองเฒ่านี้กำลังใช้พลังจิตสื่อสารกัน
ใครเล่าจะรู้ว่าพวกเขา กำลังพูดอะไรกันอยู่

“เหลวไหล! เช่นนี้ไม่เท่ากับเจ้าได้ประโยชน์มหาศาลเลย
หรือไง” หวังชวนคำรามลั่น สีหน้าบูดบึ้งจนดูน่ากลัว

“ก็แค่ของสามชั้น เจ้ากล้าไม่กล้า ถ้าไม่กล้าก็ไสหัวไป”
เจ้าสำนักกู่กล่าวอย่างเฉยเมย สีหน้าท่าทางของเขาราวกับผู้มี
ปัญญาสูงส่ง

จากนั้นทั้งสองก็กลับเข้าสู่ความเงียบงันอีกครั้ง ดูเหมือน
กำลังสนทนากันด้วยจิตอีกครา ทำเอาทั้งสองฝ่ายงุนงงไม่น้อย

เย่หยางมองสีหน้าของหวังชวนที่เปลี่ยนจากแดงเป็น
ขาวแล้วถอนหายใจในใจ ‘เจ้านี่มันโง่จริง ๆ ดันไปต่อกรกับ
เจ้าเผ่าหน้าดำนั่น ช่างโชคร้ายเสียจริงที่เกิดมาเจอเรื่องช่วย
ระดับแปดชั่วโคตรแบบนี้’

“เช่นนั้น เรามาทำสัญญากัน”

หวังชวนโบกมือครั้งหนึ่ง แสงแห่งอักขระเขียนพลับ
ปรากฏขึ้นในอากาศ เขาและเจ้าสำนักกู่ต่างใช้ปลายนิ้วจรด
ลงบนอักขระนั้น เสมือนการลงนามในสัญญา

หลังจากการกระทำนี้เสร็จสิ้น อักขระเรืองแสงก็ค่อย ๆ
เลือนหายไป สายตาของทั้งคู่สบกันก่อนจะระเบิดเสียงหัวเราะ
แต่ในแววตาแฝงไว้ด้วยเจตนาซ่อนเร้นที่น่าหวาดหวั่น

“กู่ซาง ตามที่เรารตกลงกันไว้ ตัดสินแพ้ชนะกันสิบรอบ
เจ้าเลือกคนพร้อมหรือยัง” หวังชวนเอ่ยถามเสียงดัง

“ไม่ต้องกังวล ในเมื่อเจ้าเป็นแขก เราจะให้เจ้าเลือกคน
ขึ้นประลองก่อน” เจ้าสำนักกู่กล่าวด้วยน้ำเสียงสงบ

“ดี เช่นนั้นก็ไม่มีปัญหา ในเมื่อเป็นการประลองสิบรอบ
ต่อเนื่อง ใครออกก่อนออกหลังย่อมไม่สำคัญ” หวังชวนกล่าว
พลางโบกมือเบาๆ ศิษย์หนุ่มที่อยู่ด้านหลังเขาก้าวออกมา
ข้างหน้า โค้งคำนับเล็กน้อยก่อนจะกระโดดขึ้นไปบน
สนามประลอง

“ข้าจ้าวเจียน! ขอท้าทายศิษย์ยอดฝีมือของสำนักศึกษา
หลงเชียน ผู้ใดพร้อมขอเชิญขึ้นมาประลอง!”

ศิษย์ที่ก้าวขึ้นมาคือผู้แข็งแกร่งระดับหลอมรวมเชียน
ชั้นกลาง ทำให้ศิษย์ฝ่ายสำนักศึกษาหลงเชียนเกิดความ
ตื่นตระหนกกันยกใหญ่

เพราะโดยทั่วไปแล้ว ผู้ที่ถูกส่งขึ้นประลองในรอบแรก
มักจะเป็นผู้มีพลังอ่อนที่สุด แต่ดูเหมือนว่าสำนักจีวหลีกลับมี
แผนการที่แตกต่างออกไป

หรือพวกเขาแข็งแกร่งเท่านี้กันทุกคน?

เมื่อเห็นผังสำหรับนักศึกษาหลงเขียนเกิดความโกลาหล
ริมฝีปากของจ้าวเจียนเผยรอยยิ้มดูถูก

ซางเสียนเยว่กับถังคงต่างมองหน้ากัน แม้ในยามปกติทั้งสองฝ่ายจะขัดแย้งกันไม่น้อย แต่เวลานี้ก็จำเป็นต้องร่วมมือกันรับศึกภายนอก

ถังคงกล่าว “รอบนี้ให้ศิษย์บริหารจัดการเอง!”

ถังกงขยิบตาให้ลูกศิษย์ที่อยู่ข้างๆ เขา และลูกศิษย์ก็เข้าใจทันที กระโดดขึ้นไปบนสนามประลอง “ข้าหลี่หมิงฮั่น ศิษย์สำนักศึกษาหลงเขียน ขอคำชี้แนะ!”

หลี่หมิงฮั่นย่อตัวเล็กน้อยเป็นการคารวะ ซึ่งเป็นธรรมเนียมปฏิบัติก่อนการประลอง แต่จ้าวเจียนกลับยืนนิ่งเฉย สายตาเต็มไปด้วยการเย้ยหยัน ดูถูกกันอย่างเห็นได้ชัด

“เจ้าอวดดีนัก! เตรียมตัวตายเถิด!” หลี่หมิงฮั่นโกรธจนแทบระงับอารมณ์ไม่อยู่ เขาชักกระบี่ในมือทันที พลั้งเขียน

แผ่ซ่านออกมารอบตัว ก่อนพุ่งเข้าหาจ้าวเจียนด้วยความรวดเร็ว

“แพ้อแล้ว” เย่หยางที่ยืนอยู่กล่าวเสียงเบาพลงทอดถอนหายใจ

เพียงพริบตาหลี่หมิงฮั่นก็บุกเข้าไปใกล้จ้าวเจียน ใบหน้าและแววตาของจ้าวเจียนเต็มไปด้วยความหมิ่นหยาม แต่ทันใดนั้นเขาก็กลับกระโดดถอยหลังหลบไปอย่างรวดเร็ว หลี่หมิงฮั่นไม่รอช้า กระบี่ในมือพุ่งทะลวงไปข้างหน้า พลังเขี่ยสนั่นเหลือปกคลุมอยู่ทั่วคมกระบี่ แต่ก่อนที่เขาจะใช้กระบี่ขวานทำได้เต็มที่ เขาของเขาก็กลับสะดุดบางสิ่งบนพื้นสนามประลอง ร่างทั้งร่างเสียหลักและหยุดชะงักในทันที

“โง่เง่า!” จ้าวเจียนตวาดลั่น ก่อนเตะไปที่จุดตันเถียนของหลี่หมิงฮั่นอย่างแม่นยำ

“โครม”

ร่างของหลี่หมิงฮั่นปลิวกระเด็นไปกลางอากาศ ก่อนจะกระแทกพื้นอย่างรุนแรง โลหิตไหลออกจากปากก่อนหมดสติไป

เสียงอุทานด้วยความตกใจดังขึ้นทั่วสนามประลอง ศิษย์ฝ่ายสำนักศึกษาหลงเชียนต่างตกตะลึง เพราะผู้ที่ได้ชื่อว่าเป็นยอดฝีมือของสำนักตนกลับพ่ายแพ้ด้วยการโจมตีเพียงครั้งเดียว!

เย่หยางขมวดคิ้ว สีหน้ามีดครีမ် “วิธีการโหดเหี้ยมนัก”

เขาใช้พลังจิตตรวจสอบจุดตันเถียนของหลี่หมิงฮั่นพบว่าโลกใบเล็กในจุดตันเถียนของเขาถูกทำลายจนสิ้น

หลี่หมิงฮั่นเป็นผู้ฝึกตนระดับหลอมรวมเชียน แม้ในร่างกายจะยังมีพลังเชียนหลงเหลืออยู่ แต่การที่จุดตันเถียนถูกทำลายก็เหมือนรถที่สูญเสียเครื่องยนต์ ต่อให้ดูดีเพียงใดก็ไม่อาจขับเคลื่อนได้อีก

เย่หยางพิจารณาสถานการณ์พร้อมคิดในใจ ‘จ้าวเจียนผู้นี้ช่างเจ้าเล่ห์นัก เขาได้วางกับดักตั้งแต่ก้าวขึ้นสนามประลองและยังจงใจยุยงให้หลี่หมิงฮั่นโกรธจัด แผนการทุกอย่างล้วนอยู่ในกำมือของเขา’

เขาส่ายหน้าเล็กน้อย “ข้าเคยคิดว่าเล่ห์กลเช่นนี้ตื่นเขินไม่น่าจะมีใครหลงกล แต่หลี่หมิงฮั่นกลับโง่เขลาถึงเพียงนี้”

เย่หยางไม่คาดคิดว่าจ้าวเจียนจะชั่วร้ายขนาดนี้ ทันทีที่เขาก้าวเข้าสู่สนามประลองก็แอบใช้พลังเซียนอย่างเงียบๆ เพื่อวางกับดักไว้ได้เท่า แล้วช่วยๆ ให้หลี่หมิงฮั่นโกรธเคืองก่อน จากนั้นทุกอย่างก็เป็นที่ไปตามแผนของเขา

เดิมทีเย่หยางคิดว่ากลอุบายเช่นนี้ช่างสิ้นเชิง คงไม่มีใครตกหลุมพราง แต่ใครจะคิดว่าหลี่หมิงฮั่นกลับโง่เขลา หลงกลง่ายตายถึงเพียงนี้

ถึงคงรีบพุ่งตัวออกไป ประครองร่างของหลี่หมิงฮั่นไว้ สี่หน้าของเขาพลันเปลี่ยนไปอย่างเห็นได้ชัด เขาเงยหน้ามองจ้าวเจียนบนสนามประลอง พลังกล่าวเสียงเข้ม “เป็นเพียงการประลองกระชับมิตร ไปต้องลงมืออำมหิตเช่นนี้”

จ้าวเจียนเพียงปรายตามองถึถังคงด้วยความเย้ยหยัน ก่อนกล่าวอย่างเฉยเมย “มันโง่เขลาเอง จะโทษผู้ใดได้ อีกอย่างมันยังไม่ตาย แล้วเจ้าจะอะอะโววายไปทำไม”

ถังคงสี่หน้ามีดครีမ်เตรียมจะตอบโต้ แต่เจ้าสำนักก็กลับเอ่ยขึ้นอย่างเยือกเย็น “สิ่งที่เขากล่าวมิจิต การประลองใน

แดนเซียนไม่ใช่แค่การลองเชิง แต่เป็นการชี้ชะตาว่าใครอยู่ใครไป ถึงคง นี่หรือวิธีที่เจ้าสั่งสอนศิษย์”

สีหน้าของเจ้าสำนักกู่ฉวนแววไม่พอใจอย่างชัดเจน เขาหันไปมองหลี่หมิงฮั่นที่พลาดพลังพลาจกล่าวต่อ “กับดักที่ตื่นขึ้นถึงเพียงนี้กลับมองไม่ออก นี่เป็นความผิดของเจ้า มีเจ้าคอยหนุนหลังจนเคยตัว ศิษย์ของเจ้าจึงหยิ่งโสเช่นนี้”

ถึงคงนิ่งอึ้งไปชั่วขณะ ก่อนจะตระหนักถึงข้อผิดพลาดของตนเอง เขากล่าวด้วยเสียงแผ่วเบา “ข้าพเจ้าขอรับผิด”

ศิษย์ของสำนักศึกษาหลงเซียนช่วยกันพยุงร่างของหลี่หมิงฮั่นออกไป แต่ในใจของทุกคนต่างรู้สึกเสียดาย ผู้ฝึกตนที่เคยเปี่ยมด้วยอนาคตสดใสกลับต้องจบเส้นทางในการฝึกตนลงในครั้งนี้

จ้าวเจียนที่ยืนอยู่บนสนามประลองเหลือบมองศิษย์ของสำนักศึกษาหลงเซียนด้วยสายตาดูแคลน เขายกนิ้วหัวแม่มือขึ้นก่อนพลิกลงเป็นท่าที่ดูถูก จากนั้นก็เดินลงจากสนามประลองท่ามกลางสีหน้าขุ่นเคืองของศิษย์สำนักศึกษาหลงเซียน

“ชักจะมากเกินไปแล้ว!” เสียงหนึ่งดังขึ้นพร้อมกับความ
โกรธเกรี้ยว “ช่างโอหังยิ่งนัก!”

ท่าทีของจ้าวเฉียนเปรียบเสมือนการตบหน้าศิษย์
สำนักศึกษาหลงเชียนทุกคน

เย่หยางยืนอยู่ในกลุ่มศิษย์ เขายิ้มเย็นชามุมปาก ก่อน
พึมพำในใจ ‘ผู้โง่เขลาแห่งแดนเซียนมีมากมาย เจ้าแค่ระดับ
หลอมรวมเซียนชั้นกลาง กลับอวดดีถึงเพียงนี้ หากก้าวออกจาก
สำนักเมื่อใด เจ้าคงไม่รู้ตัวย่ำว่าตายอย่างไร’

ขณะที่เย่หยางกำลังครุ่นคิด จู่ๆ ศิษย์คนหนึ่งจากฝ่าย
ตรงข้ามก็ปรากฏตัวขึ้น

เย่หยางเหลือบมองไปยังสนามประลอง

ผู้ที่ขึ้นประลองกลับเป็นสตรีงดงาม

นางชีนิวตรงมายังเย่หยาง พลังกล่าวเสียงเย็นชา “เจ้า
คนผมขาว หากเจ้าแน่จริงก็ขึ้นมาประลองกับข้า!”

เทพยุทธ์ล้างสวรรค์ เล่ม 13

灵武弑九天

PineBook

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Pine Book

《灵武弑九天》 Vol.13

Author: 平凡魔术师 Ping Fan Mo Shu Shi

Copyright © 2021 by COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Thai (language) Translation Copyright © 2024 by Amarin Corporations Public Co., Ltd.

This Thai edition is published by arrangement with COL Digital Publishing Group Co., Ltd. Arranged through Beijing Wenxin Wenchuang Technology Co., Ltd. (北京文心文创科技有限公司) & Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งตัดแปลงเป็นแบบบันทึกเสียง ตลับวีดิทัศน์

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

平凡魔术师 Ping Fan Mo Shu Shi

เทพยุทธ์ล้างสวรรค์ เล่ม 13 / 平凡魔术师 Ping Fan Mo Shu Shi : เขียน; ธนัฐญาวัล และ

ปะการังสีเพลิง: แปล จาก 灵武弑九天.— กรุงเทพฯ: ไพน์ อมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์, 2567.

(1) , 641 หน้า.

1. นวนิยายจีน. I. ธนัฐญาวัล และ ปะการังสีเพลิง ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

ISBN 978-616-18-8203-7